

Najdražja dedina.

Mati leži na smrtnej postelji. Želi še jedenkrat videti hčere in sinove; to je njena zadnja in srčna želja. Zberó se. V okrogu stojé okolo ljubeče matere. Tuga jim v srci kraljuje in solzé jim silijo v oči. Z mračnim očesom gleda mati svoje otroke. Ljubeče hiti jej oko od ednega do družega; najraje pa jej obvisi oko na najmlajšem sinu. Solza jej sili v oko in nekak mraz jo pretrese, ko pogleda najmlajšega otroka svojih bolečin. „O tudi tebe, dragi Alfonzo, morala bodem ostaviti!“ takó si misli ljubeče materino srcé. Težko začne mati govoriti, sape jej zmanjkuje, a posloviti se mora od svojih otrok, katere takó ljubi in še v smrti za-nje skrbi.

„Sinovi moji ljubi, hčere moje drage!“ takó govori mati, „morala bodem iti v večnost. „Nekako težko se ločim od vas; ko bi vas ne imela, bila bi mi ločitev od sveta lehka. Saj poznate materino srce, da ljubi; a srce se od tega, kar ljubi, težko loči.

Ljubite Boga, ljubite bližnjega! Če to zapoved spolnujete, srečni bode te na veke. Ljubezen vse obsega.

Spominajte se svoje umrle matere, molite za njo; tudi ona ne bode na vas pozabila onkraj groba. Materina ljubezen tudi onkraj groba cvetè. — Pridi sem Alfonz, da te še jedenkrat poljubim,“ govori umirajoča mati.

Alfonz gre k njej, mati ga poljubi. Za njim poljubi vse svoje hčere in sinove.

„Stopi Alfonz bliže, da te še jedenkrat pritisnem na svoje ljubeče srce.“

A komaj izgovori umirajoča mati te besede, ugasne jej življenje. Alfonz stopi k njej, poljubi jo na ustni. A materina ustna se več ne gibljejo, mrzla so kakor led. Njeno oko ga več ne pogleda, smrt ga je na veke zatisnila.

„Mati! zakaj me več ne pogledaš? Ali me ne ljubiš? Saj si dejala, da me bodeš na gorko srce pritisnila; a sedaj ne odpreš svojih ljubečih oči!“

Takó govori v svojej neizmernej tugi najmlajši sin Alfonz. Drugi sinovi in hčere stojé okolo mrtve matere ter si brišejo solzé.

Ali kmalu se razidejo, išoč si zlatá, srebra in blagá, ki ga jim je zapustila mati. Samó Alfonz ostane pri materi, gleda jo ljubeče, kakor bi jej hotel s svojim pogledom novo življenje vdahnuti; ali mati se ne vzdrámi, ona spi smrtno spanje. Poglej! iz mrtvega lica se jej bere skrbljiva ljubezen! Kaka bolést je to ljubečemu sreč Alfonzovemu, da ni čuti iz njenih ust niti jedne same tolažilne besedice! Ko so drugi sinovi in hčere pobrali zlató, srebro in blagó, pridejo zopet jokajoč se v hišo. Ali te solzé se niso porodile v srci! Te solzé niso solzé ljubezni! To so prisiljene solzé, to je prisiljen jok? Ko bi srčno ljubili svojo mater, kakor jo ljubi Alfonz, ne bi jim bilo mári v tem trenutku zlatá, niti srebrá, niti blagá. Vse so pobrali, Alfonzu ni ostalo ničesar. Ali je pa Alfonz ostal brez dedine? Nè! Alfonz je podedoval po svojej materi najdraže blagó; on je podedoval blagó, ki je dragocenejšo od zlatá in srebrá, on je podedoval ljubezen! Z življenjem mu je mati podarila ljubeče srce in od rojstva vže mu je bilo prírojeno ljubeče srce kot dedina.

Ksaverij.